

Sygn. akt VI Ga 155/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Hass – Kloc

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2013 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: Kółka Rolniczego w S.

przeciwko: M. T. - (...) Żaluzji w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie
V Wydziału Gospodarczego z dnia 6 lutego 2013 r., sygn. akt V GCupr 475/12

oddala apelację.

Sygn. akt VI Ga 155/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 sierpnia 2013 r.

sporządzone na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy w Krośnie V Wydział Gospodarczy, sygn. akt V GC upr. 475/12, w sprawie z powództwa Kółka Rolniczego w S. przeciwko M. T. – (...) Żaluzji w S., zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 638,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania w kwocie 30 zł.

Uzasadniając motywy swego rozstrzygnięcia Sąd I instancji podał, że powód w pozwie dochodzi na podstawie treści strony umowy najmu należności za gaz zużyty w okresie od dnia 10 grudnia 2011 r. do dnia 26 kwietnia 2012 r. Pozwana zaś w sprzeciwie od nakazu zapłaty twierdzi, że roszczenie powoda nie ma oparcia w zaistniałym w sprawie stanie faktycznym, jest niezgodne z zawartą pomiędzy nimi umową, a także z zasadami współżycia społecznego. Strona pozwana powoływała się na okoliczności wystąpienia awarii kotła, który całonocowo zużywał gaz, a nie uzyskiwał mocy grzewczej, oraz niedogrzenia wynajmowanego lokalu.

Zgodnie z poczynionymi przez Sąd I instancji ustaleniami faktycznymi strony łączyła zawarta na czas nieokreślony umowa najmu Nr (...), na podstawie której (§ 5) pozwana przyjęła na siebie obowiązek ponoszenia opłat za energię, wywóz nieczystości i inne płatności wynikające z charakteru prowadzonej działalności. Przy czym rozliczenie za

dostarczony gaz odbywało się na podstawie faktury otrzymanej od (...) wystawionej według wskazań licznika za zużycie gazu, a następnie kosztami tymi powód obciążał pozwaną proporcjonalnie do wynajmowanej powierzchni. Z tytułu zużycia gazu w okresie grzewczym 2011/2012 pozwana została obciążona fakturą VAT nr (...) na kwotę 381,00 zł za okres od 10 grudnia 2011 r. do 14 lutego 2012 r. oraz fakturą VAT nr (...) na kwotę 294,95 zł za okres od 14 lutego 2012 do 26 kwietnia 2012 r.

Rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy uznał, że pozwana nie wykazała swych twierdzeń co do niedogrzanania wynajmowanego lokalu zawnioskowane przez nią dowody dotyczyły bowiem innego okresu niż objęte spornymi fakturami. Natomiast dowód z zeznań świadka K. T. na okoliczność wysokości temperatur w lokalu na przełomie 2011/2012 r. uznał za nieobiektywne, gdyż jest on mężem powódki i bezpośrednio uczestniczył w rozmowach, a jednocześnie był w konflikcie z prezesem zarządu Kółka Rolniczego. W konsekwencji powyższego Sąd I instancji nie znalazł podstaw do obniżenia dochodzonych przez powoda należności z tytułu opłat za gaz i na podstawie art. 659 k.c. w zw. z § 5 umowy stron zasądził od pozwanej sporną kwotę wraz ustawowymi odsetkami (art. 481 § 1 i 2 k.c.). W przedmiocie kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

Pismem z dnia 27 marca 2013 r. pozwana M. T. wniosła apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości i zarzucając Sądowi I instancji błędną ocenę okoliczności faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia oraz pominięcie wiele dowodów. Skarżąca zawnioskowała jednocześnie nowe dowody ze świadków. W uzasadnieniu apelacji pozwana wdała się w polemikę z twierdzeniami i wnioskami Sądu Rejonowego wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku. Analizując wywody skarżącej należy dość do wniosku, że w istocie kwestionuje ona prawidłowość dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych w sprawie.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie oraz obciążenie pozwanej kosztami postępowania apelacyjnego. Nadto powód podniósł, że zgłoszone przez pozwaną w apelacji dowody powinna zawnioskować przed Sądem I instancji, a zatem na tym etapie postępowania należy uznać je za spóźnione.

Rozpoznając apelację pozwanej na wstępie rozważań należy wskazać, że stosowne do treści art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. w postępowaniu uproszczonym, co ma miejsce w niniejszej sprawie, apelację można oprzeć jedynie na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Strona pozwana w swej apelacji w istocie kwestionuje prawidłowość dokonanych przez Sąd I instancji w sprawie ustaleń faktycznych nie artykułując jednak naruszenia jakich konkretnie przepisów miałyby się dopuścić Sąd Rejonowy.

Należy podkreślić, że art. 233 k.p.c. daje sądowi możliwość oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania. Ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy gdy, brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych (wyrok SN z 27.09.2002, II CKN 817/00, LEX nr 56906; wyrok SN z dnia 14.12.2001 r., V CKN 561/00).

Zdaniem Sądu Okręgowego powyższych reguł dowodzenia w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy nie naruszył.

W okolicznościach niniejszej sprawy powód dołączonymi do pozwu dokumentami w postaci umowy najmu nr (...) oraz faktur nr (...) wykazał zasadność swych twierdzeń co do przysługującej mu wobec pozwanej należności objętej żądaniem pozwu. Nadto z faktury korygującej nr 1/2012 r. bezsporne wynika, że powód obniżył należność z tytułu gazu i ogrzewania objętą fakturą VAT nr (...) o kwotę 37,34 zł.

Natomiast odnośnie twierdzeń strony pozwanej należy podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, że w toku sprawy nie zostały one wykazane do czego pozwana była zobligowana treścią przepisu art. 6 k.c. Pozwana poza zeznaniami

świadka K. F., których wiarygodność Sąd Rejonowy zasadnie poddał w wątpliwość, nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczność jakie konkretnie temperatury panowały w wynajmowanym lokalu w okresie objętym spornymi fakturami. Okoliczność wysokości odczytów temperatury w listopadzie i grudniu 2012 r. oraz na przełomie 2012/2013 r. dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie ma znaczenia szczególnie, że należało je ocenić przez pryzmat treści art. 245 kpc oraz w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w niniejszej sprawie.

Na marginesie powyższego należy zauważyć, że strony w umowie nie określiły jakie konkretnie warunki ogrzewania powód ma zapewnić w wynajmowanym lokalu. Nadto brak dowodu na to aby zarzucane przez pozwaną niedogrzenie wynikało z wadliwości ogrzewania, a nie na przykład innych przyczyn, jak brak lub nienależyta izolacja cieplna budynku, itp.

W konsekwencji Sąd I instancji zasadnie uznał, że powodowi wobec pozwanej na podstawie art. 659 k.c. przysługuje roszczenie z tytułu ponoszenia opłat za gaz i ogrzewanie w kwocie 638,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następnego po dniu płatności przedmiotowej należności wynikającej z faktur VAT i § 2 umowy (art. 481 § 1 i 2 k.c.).

Dodać należy, że zgodnie z art. 505¹¹ § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji nie przeprowadza postępowania dowodowego z wyjątkiem dowodu z dokumentu. Tym samym w niniejszym postępowaniu apelacyjnym dowód ze świadków zawnioskowanych przez pozwaną w apelacji był niedopuszczalny. Dowód ten był zresztą spóźniony.

Reasumując – w świetle powyższego - wyrok Sądu Rejonowego należało uznać za w pełni trafny wobec czego apelację pozwanej Sąd Okręgowy oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.

Zarządzenie:

1. Odpis uzasadnienia doręczyć:

– pozwanemu.

2. Akta po wykonaniu zwrócić Sądowi Rejonowemu w Krośnie.